

სენთის ფურცელი

სურათებიანი დამატება

დამატების № 270.

კვირა, 5 დეკემბერი 1904 წ.

ბაზთის № 2690.

ხელის მოწერა 1905 წლისათვის.

უკვე აღორძინებული

წელიწადი „სენთის ფურცელი“ მკითხველს სურათებიანი დამატებით.

ფასი გაყვითის გაგზავნით:

სენთის ფურცელი 6 მას. წელიწადი 6 მას. წელიწადი 6 მას. წელიწადი 6 მას.

უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

სენთის ფურცელი 10 მას. წელიწადი 10 მას. წელიწადი 10 მას. წელიწადი 10 მას.

← ფასი გაგზავნით →

მოლოდელად გარდაცემულნი და სხვადასხვა სახის სურათებიანი დამატებით. მოლოდელად გარდაცემულნი და სხვადასხვა სახის სურათებიანი დამატებით.

სენთის ფურცელი 10 მას. წელიწადი 10 მას. წელიწადი 10 მას. წელიწადი 10 მას.

← დონ-კისტი →

დონ-კისტი

ეს დამატება ნათარგმანი ნიკოლოზ აფილიშვილის მიერ და შედგენილია უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

ფასი გაგზავნით

1905 წ. ხელის მოწერა 1906 წლისათვის. 1905 წ. ხელის მოწერა 1906 წლისათვის.

1905 წ. ხელის მოწერა 1906 წლისათვის. 1905 წ. ხელის მოწერა 1906 წლისათვის.

1905 წ. ხელის მოწერა 1906 წლისათვის. 1905 წ. ხელის მოწერა 1906 წლისათვის.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

გარდა ამისა ემაჰის წელიწადი მკითხველს უკვე აღორძინებული „მოაგზავნე“ წელიწადი მკითხველს.

ვაშაყე ფული, მაქის ვეკლაყერი და ახლა დაჯდა სავსე ქაიხია! ბედნიერი ვარ და ამასთავსე გემორბენ— ვარ ბატონისა, ამას კაბეა დამამეცნებენ ვეაგედ დედ სხვა-და-სხვა ფერისნი!

ბრველი სივლი, ბრველი ვეყინი, კოხანი, მადლიანი, სივლი-სარხანი, მხილიდი ბუბუბულის სის კაისმად ნემთვის კა ბრთვოდ ვეკლესის სარნი! დახ, მას სურდა, მკითხისნი რომ ვეკლადედი მხილდა ამ წუთში და მიაგინდა თვის სივლიანი: ივადედი... სივლი... მარნი, მარნი... წარსუდში!!

ის ადარ ნეკლის და ნანევი მხილიდი ახლა შეწეოთ იმის გულისათვის, ქეთიანის სიმა და აჯავრდანი მწეხარე ამავსე მოსთქვანს და მოსთქვანს!

ი. კვლამადა.

ზირუკელი ნბიჯი

(დასრული)

სულ სხვა და სხვანი იყო მათი ფიქრები. მართა აწყოითი ცოცხლობდა — იტარებოდა, სალომე-კი უფრო წარსული. მართა გულზე ცეცხლი ეკიდებოდა წინ-მდებარე შეილის მაცურებელს, სალომე დედაცაცხულ შეილებზე ზრუნავდა: დედის ეს ქერივი აძლევდა ყველას პასუხს და ეხლა კი ისინი ხდებოდა ყველას პასუხს მგებელნი. ვინ იცის, რამდენი უბედურება და უსამართლობა მოვიდა: მართა გონება იქ იყო, მიზოსთან, კანცელარიაში, პრისტავთან, ტალახიან გუზში და იმის დევირად, თუ ტენის აშლითა მძრღვები ზა სურათს წარმოუდგენდნენ, სახესი იმნიართივე ათამაზებდა. სალომე კი დიდი ხნის დაკარგულს სიყვარულს იგონებდა, ახლად ჯვარადწერილ მისსა, რომელიც უმეპვილი მტერად ქტეულა, მაგრამ იმის სული ეხლა მკლიდან შეხარის დედაცაცხულ შეილებზე, სალომეზე ეთბეგულობისათვის დეგრის ავედრებს და ამის იქ მოლოდინში მკლიობას უგზავნის.

ბოლოს მართა გამოურეკა. მაშინათვე ბავშვს გადახედა. არათერი ცვილილება არ ეტყობოდა, მხოლოდ სახე უფრო წამოსწითლებოდა.

— ძინამს ისევ, შენ შემოგველოს, შეილო, დედა! წარიბურული მართა და ცეცხლს შეუჩინხალი! დიღმა კუნძმა უფთავალი ნაბერწულები თუ შეიდა და მერი აღად იტარა. თათბი უფრო განათდა. სალომე ბავშვისკენ გაიღივდა და მართას უთხრა:

— მართა, ე ბოლოს გონი ცხელა, ერთი საბანი მანიც ცოტა ქვეით დაუწიე. მართა ბავშვთან ახლო მივიდა და შუბლზე ხელი მოესვა. თითქო ტენი მოსკლიდა. მართას სახე გაუბრწყინდა.

სენთის ფურცელი

მითრულს დარბაში სხა წყრადედა, უღარდა ნანეი, სიმათი თითოდნენ, და ანგელაჰის დურის ჭინტისთან აჯავრდესე კადაიდიხენ. ქეთი თუ... შიქ ჭეობინდა ახათეფისს მთარაგუენენ და კვედა ერთად ადგარქეფუდენენ ნანეიკე მომღერადს მხილიდი ერის „ბუბუბულის“ სილიდი ბუბუბუდი შედგინდა ასე: შე სუ გეინიგათი სხვა და სხვებით, რომ ბატონისან ქადად მიცნობენ, დაამოწმებენ ათიდრებითი ბოთად დავმალო, ვეფე დარბი, მავარს, სომ სევათი, ჩემის ნივთი

შიამაყვადები დედა. — სურათი ლემინასი.

— არა, ნათლი, გენაცვა, გონია ოფლი მოღისი სახნი გადახდა არ შეიძლება! — მართამ, რომ ოფლი უფრო კარგა მოსწილიდა, იქვე ლოგინზე მივდებული ხილანანი ბავშვს შუბლზე წამოაფარა.

— აბა, მამ ღმერთი მოწყალეა, ვაციებულს ოფლი მეტი არა უნდა-რა, — დაბეჯითებით უფხარა მართას სალომემ.

მართა ამ დროს კარგებთან მივიდა, აკრიაბა იმის უკან მიწყობილი შვიის ღერები, მიიტანა და ბუხარს შეუტყვია. სველმა შვიმამ ცეცხლი გაანელა, შიშინი დაიწყა. სალომეს სიცივით გააკანკალა და ბუხრის გულისკენ ისე მიიწია, თითქო შიგ შეშთა აყუდება უნდა.

— ჩემ თავიღებსა, ნათლი, შეგცოცდა, განა, სველი იყავი მშვიტი კი იქნები; აგორ მგონი შუა ღამე გადავიდა. აი ე ცხელი ქაღი ვეცომა... აქითა, შე წყეულო! — წაპკრა მართამ კატას ხელი, რომელიც კეთთან მიტუტქულიყო, — და ქოთანშიც ცივი ლობია მეფულება. დანაყრდი პატარას, ნათლი, და მოსიტენე, ჩემ სანდალს შემ უღებ, გენაცვა, ყურსას.

სანდალს ოფლის მოსვლით ცოტა გაბნეებული მართა სალომეს დაუბრიალდა, გამოიღო შეკვიფრე ქოთანე, გავი, კოვზი, დაასხა ლობია გავიზე და მოხუცებულს ბუხართან მიუტანა.

— მერე შენ კი არასა ჰამ? — შეეკითხა სალომე.
— როლი რამე მინდა, ნათლი, მადღარივითა ვარ.

— არა, ქალო, სულ-მოკლეობა არაში ვარგა, შე რო პური არა ჰამო, ბილარს რა შეგმეტება. მოდი, შენც დაჯექ და ერთ გავიში ვეამოთ. მარტო მე პურს აბა რა ვამატებინებს.

უქანსანქნება სიტყვებმა მართას აჯობეს. არ უნდოდა, რომ ისეც დასველებული მოხუცი, იმის სანდალის ნათლია, მშვიდი დაწოლილიყო. მივიდა ისიც ბუხართან და მოუხდა სალომეს გვერდით. ბუხარში შექმნილმა ხმელმა შემამაც მოიღონა და, ცოტა არ იყოს, გულზე არტაშენე მოშვე-ბულმა მართამ სალომესთან ერთად ლობიოს ჰამა დაიწყა.

პატარა ხანს უკან შალ-წამოსხმულს სალომეს წაუხლბა-პირს მიდებულ მუთაქაზე ეძინა. მართა-კი მწარად ღებებურ-ბული თვის ერთად-ერთ შვილს ყარაულობდა...

გარიერადა. წვი-
მას გადადგო და დე-
და-მამა მოეთოვლა.
ჰყინავდა. ქარი გა-
ორკეცებული უბე-
რავდა. ფერღობები
შეთორბეულიყვნენ
და შავალ მხოლად
თოვლში ფიჩხებად
თავ-ამოყოფილი ბუ-
ჩქები გამოიყურე-
ბოდნენ. ხეებს წვი-
მის ნამები ყინვარის
საქურებათ დაქიდ-
ბოდათ. სოფელს ჯერ
ეძინა. რამდენსამე
ალავდა მამლის ცივი-
ლიმომისმოდ. ყავარ-
დათოვლილი შერო-
ბები დილის ბუნდ-
ბუნდში ძლივს მოს-
ჩანდა.

სოფლიკენ შიმა-
ვალ გზატკეცილზე
ვიღაც კაცი გამო-
ჩნდა. ჩოხის ერთი
კალთა გულზე უბე-
ვია, მცორეში ხელ-
ში გამოუხვევია და

თავ-ჩალუნული სახეს პირ-ქარს არიდებს. შუბლზე ჩამოგბატულ
ქულს გარშემო კლარა შერთული მოკლე თმები ჩოხის საყე-
ვლის ცებთან, ისე აქვს მარბები მაკლა ატანილი და ცისკი
შიგ ჩაძვრენილი. შუა ხნის კაცია, მალაი, გამხდარი, გასქა-
რებული მდის. ეტყობა ძალიან დაღაღულია. აბურტყვნილ
შვეიცრებულ უღვაშებ ქვეშ, ხშირ-ხშირ ამოსუნთქვით ორთქ-
ლი კვამლივით წინ უტრიალებს.

სახეზე ეტყობა, თავში დატრიალებული ფიქრები ეხატ-
ვის. ხან თვის ვაგვენს, ხან წარბს ვაჯავრებით შეიკრავს,
ხან მოჩილებით გაიხსნის. ხან და ხან ნაწყვეტად ხმა-მალდ
სიტყვებსაც ისვრის. — ამოუწყდეს იმათ ოჯახში კი აღარა
წვევებოთ რა ხომე ი ოჯახქორებსა და! აღორ შეგაცვანენ
ი კანცელარიაში ქვეყნის საქმე გააჩივს გონი ი ერთ დღესა,
ი ორი გროშიც დუქანში მივეცი, მამ რა შექნა, თავი სთ
შემეფარებინა, ი თავ-სხმაში ხო ვერ წამოვიღოდი! რათა, ე
ჩა, რათა, რაც არ ერგებოდათ, რათ უღა მიმეცა! სუ თავი
ვინტრები, ლობიებით ვიანგარიშე და მანეთ ნანებავ მეტა არ
ერგებოდათ. ი მეტი ჯიბეში უღა ჩაველით, ხომა? კაი მამო-
ბას ვეწვევს ი მამასახლისი, ისეც დღე დააკლებდა... შევე-
დი თუ არა კანცელარიაში, ბოქაულმა ერთი მხებილი დაი-
ქეპე და სილა გამარტყა. მომერია რაღა! უპ რა დიდ კაცი
მორგეია დალოცივილი! — ფიქრობს მისა. — როგორ თუ გადა-
სახადს არ იხილო? — გადაუთარგმნა მოენემ. — როგორ არ ვიხ-
ნებ, მეგრა კამეღართ მეტს იხლებინებთან და იმას მოგახე-
ნებ. შეკოლას უნდა ოც და თხუთმეტი თუხანა. წინათ ორი
მანეთი გვხვდებოდა, ესლა ორმოც და ათი კოლინი გენაყარი
ოჯახისა მოგვემბატა და გვენი ისევ ო-ორ-ორ მანათ ვეწერენ!
მოენემ რო უფხარა მიხას მასხუბი # ი კამეღარი # კი ვაგიონა,
მეგრამ სხვა როგორ უფხარა ის კი არ იცის. # მარტო შენ
როგორ ბედამ უჩრბობას, თუ გინდა ყრილობა გეპართეთ და
თხოვნა შემოიტანეთა. — რა ვქნა, ბატონო, არა ყრილობა
არაინი იყაბულა. ზოგი იძახის, ესლა მეგავე ვიხებთალებ, მეტი
როგა მაკლითა. ზოგამ — მამასახლისი ყვანს და ეც მიმა საქმეთა
ზადას ასე მოთხრა, ქუას ძალას ნუ ატანო და აბა მამე თუ
პირზე კლიტე ამელოთ, — ამელო და მეტი მიმეცა? — ნეტა თუ
უფხარა ყველა ეს მოენემ?

ი. ბ. კრავაჯია.

ნოემბერში სწორედ სამივე წლიწინ უსრულდა (დაიბადა 1768 წ., გარდაიცვალა 1844 წ. 9 ნოემბერს), რაც რუსის გამოჩენილი მწიგნობარე კრილივე გარდაიცვალა. ლეს კრილივის არაკლებად მთელი რუსეთის ასლდაცნობა იხრდება. ჩვენში რუსის არც ერთ მწიგნობარს არ იცნობენ ისე კარგად, როგორც კრილივის. იმის არაკლებად თუ ხელ არა, დღე ნაწილი მაინც გრძლიანარცნობილია, ამისთან ისეთ დიდ ნიჭიერ პოეტის მიერ, რომ გორნიც აიან აკვი და რაგიელ ერისთავი.

ამას კი მოკრა თვალი, რომ მამასახლისმა მოერეს რაღაცა ანიშნა. „შენ ეგ ორი მანეთი ამოიღე და მეგრე ენახოთო!“ — დაუღრილა ბოქალუმა. მიხამ ამოიღო ორი მანეთი და სტოლზე დასლა. — რაღა მექნა, მეტი რა ვამანდა. გაიტანეს კი თავისი და!.. მაგრა ი „ენახოთო“ რო მიზხრა? იქნებ გამოიძიოს! ნეტა არა! რამდენი წლის შექმულ ფულს უუკვიდი! მეგრე პარტო შკოლის ფულსა? მასწრაფის ფულზედაც ისე არა შგრებინა! ახლა მიწის ფული შეგებათ; მოწერილობა მოდის, ამდენი და ამდენი გადხიდანო. ფსი დლიურობით არი. ეგრე კი დლიურს ვის კიუხამენ, ნათლი-მამობა და ქრთამია გამართული იმაპ რო „ხუთი დღე ნადელში სამი მანეთი გამოართვან, აგერ მეორეს იმდენ შივე ექვს მანეთს ახდევინებენ. მეგრე კიდევ ი „ენდოიკას“ რო დაარქმევენ ხოლმე და უღრო-უღროგოთ შემოგვიკეთებენ, არიქა ჩქარაო! ე ყოველი წელიწად გადასახად ვიხდით და რიღას ნდოიკა! — თითქმის ხმა-მალა ამბობს გულმოსული მიხა. — გვატყუებენ რაღა, ჩვენინებენ გეკამენ! ეგ-ღა გვიანდა წორეთ! მეგრე, რა მიღერებს მოგვდგომიან და დლოციკი-ლები! ესერი ამ წლისა კიდევაც მოკამეს, ახლა ამ შკოლასაც ნებათ! შენ კი ნურას იტყვიო! კი სილატკ მკამეს! რა უყოთ! ბოლოს მაინც სიმართლე გამოჩნდება. „ენახოთო“ ხო თქვა, ერთხელაც არი ვაუგებს. ეს კი იყო, რომ ი მამასახლის და ზოორიკებსაც მეერი უყვირა. ნეტა ვამეგონა რას ეუზნებოდა. მამასახლისმა კი რუსული იცის, ისიც რაღასაც ბეგრს უპასუხებდა. ეპ, რა ვქნა, მე ჩემი ხომ ამით მაინც გავიტანე, რო ვავაგებინე საქმე, და თუ კი კაცია ი პრიტავი, ახლა მიან იცის. ცოტა ხო ისინიც შეხურდნენ, იქნებ ეხლა ისე ვეღარ გაიტანონ ლელო, ე თმანეთზე კულ-ვა-დამულებმა!..

ამ ფიქრებში მიხამ, როგორც მკითხველიც მიხედებოდა, სოფელს უკვე მოატანა. ცა გატრიადა და შენობები გაირკვა. მიხამ თავის სახლიც დაინახა. ეხლა კი იმისი აზრები უცებ შეიცვალნენ და ნაბიჯსაც მოუწიათ. — ნეტა ი ჩემი ბიჭი როგორ არი? ვაი თუ წყალი შეუვარდათ! საწყვალე მართა, ვინ დატემატემატემა! ოხრათ დარჩეს, რომ ყოველ შენ-მოღვრამაც ვებირებდი და ი სატიელო ძელები ვერ დაუტყველდნენ სახლს, ვერა და ვერა...

მიხამ სოფლის აღმართი გზაც აიარა, შეუტყვი ერა კაღოს და სახლს მიაშურა. მოუთმენლად მიისწრაფვის. ეგრეც

კი ამნენეს, რომ ჩოხის კალთები ჩამოვსალა და მიტკლის პერანგით დეფარულს გულში ქარი ღონიერადა სცემს. იი სახლს მიუახლოვდა. იქიდან საზარელი წვილი და ხმაურობა მოესმა. გული კუდილ შექნა... კინაღამ შეუფერდა. უცებ შეაღო კარი და შევიდა...

მაგრამ ნუღაღას ვიტყვით იმ სურათზე, რაც მიხას თვალ წინ წამოვლიდა... ეს კი, რომ თავის გაკიბულ გულზე პატარა შვილის ნელ-თბილი გემი-ღა მიიხუტა.

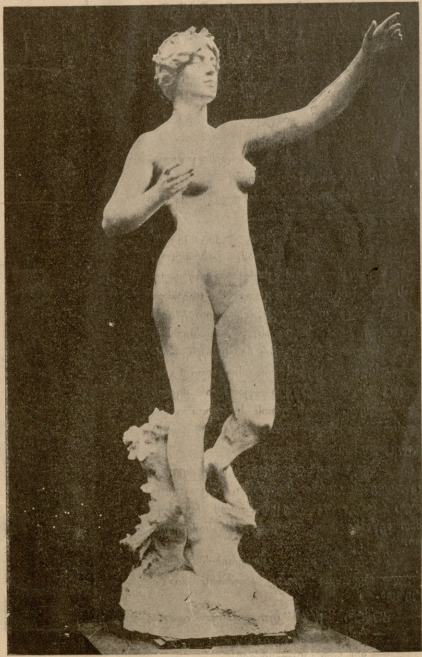
ნ. ვაფანას.

ცხოვრების წინაშე

მაქსიმ გორკისა

გულქვა ცხოვრების წინაშე მდგომარეობა ორი არსება, — ორივე უმადურნი მისით, და კიუხაზე: „რას მოვლით ჩემ-გან?“ ერთმა უღაჯო ხმით მოასენა: „მე აღმოვთბული ვარ შენს უწყალი წინააღმდეგობით, ჩემი გონება ამიოდ სტილიობს მისწვდეს აზრსა სამყაროსს და ჩემი სული შენს წინაშე გაურკვეველს ბურანშია ვახვეული. ჩემი თვით-ცნობიერება მაუწყებს, რომ აღმაინი უშუალოესია დანარჩენ ქმნილებათა შორის“...

— რა გენათეს ჩემგან? — უშიშრად ჩაეკიხა ცხოვრება. — ბუნდირებთა!.. ჩემის ძინდირებისათვის საჭიროა, შედარო ჩემს გულში ორი ძინდირი წინააღმდეგობა: ჩემი „მსურს“ და „შენი“ მოვალე ხარ“.

პოქაია. — ქანდაკება დაფოსია.

— ისურვე ის, რაც ჩემთვის უნდა გსურდეს! — გულცივად მიუგო ცხოვრება.

— მე არა მსურს ვიქმნე შენი მსხვირბლი! — ამოიკენ-სა ადამიანმა. — მე მსურს ბრძანებლად ვიყო და ის კი ქედს მახრეინებს, თავის კანონთა უღელში მამამს — რისთვის?

— მოახსენე უფრო მარტივად! — წამოძახა მეორემ, რომელიც უფრო ახლო იდგა ცხოვრებასთან, მაგრამ პირველმა ყური მოაბრია მგეგობრის ნათქვამს და განაგრძო:

— მე მსურს თავისუფლება, სიცოცხლე შენმატკბლე-ბული ჩემს სურვილებთან და მოვალეობისა გამო არა მსურს მოყვისისა არც მონობა, არც ძმობა; მსურს ვიქმნე, რაც მწადის — მონად თუ მხად. არა მსურს ეგმსეგსო ქეას, რომელსაც საზოგადოება იქ დასდებს, სადაც ჰქნებას და მისით აწუნებს თავის საკეთილდღეო საქანს. ადამიანი ვარ, სული და აზრი ცხოვრებისა, თავისუფალი უნდა ვიყო!..

— შესდევ! — მიამახა ცხოვრებამ და გულმკვდარად ჩაიხიზნითა: შენ ბევრი ილაპარაკე და ყველაფერი, რასაც კვლავ იტყვი, მე უკვე ვიცი. თავისუფალი გსურს იქმნე? მეურ რა? ისიამონენე მებრძოლე მე, ვიადმლახე და შეიქმნე მბრძანებლად ჩემდა, მაშინ ყურ-მოკრილ ყნად გაგიხდები. ხომ იცი, მე მიუღლომელი ვარ და დამმარტებელთ ყოველთვის დაენებებივარ, მაგრამ უნდა გიამბრაჯო, უნდა დამმარტხო? შეგიძლიან, შენის თავისუფლებისათვის შემებრძოლო? ჰა? შეგწევს ძალა და გრწამს შენი ძლიერება?

ადამიანმა გულ-საკლავად უპასუხა: — შენ ჩამოიხე შენთან ბრძოლაში, გაბასრე ჩემი გონება, ის მახვილივით ღრმად ჩამესო გულში და შემუსრა იგი.

— მიუფე მტკიცედ, ნუ შესწუწუნენგ! — წამოსძახა მეორემ, პირველმა კი განაგრძო:

— მე მსურს მოვიცენო შენის ტვირთისაგან; აჰ, მაგემე მეც ბედნიერება.

ცხოვრებამ ყინულის ელვარებასა-ებრ კვლავ ჩაიხიზნითა:

— მითხარი ერთი, როდესაც მელა-პარაკები, ითხოვ თუ ვიცი?

— ვითხოვ! — გამომახილივით ყრულ ჩაილულულდა ადამიანმა.

— შენ ითხოვ, როგორც გაცეითილი მითხვარი; მაგრამ, საბრალოვ, უნდა გამცნო, რომ ცხოვრება მოწყალეობას არ არიგებს. იცი კიდევ რა? თავისუფალი არც კი ითხოვს, ის თვით ეძიებს და იძენს ჩემს საუნჯეს... და შენ კი, შენ მხოლოდ მონა ხარ ჩემის სურვილებისა, სხვა არაფერი! თავისუფალი იგია, ვისაც ძალა შესწევს უარბყოს ყველა სურვილები, რომ ერთს სურვილში ჩაიღეს და ჩაებლართოს. ხომ მიხვდი? გამეცალე!

მიხვდა იგი და იქვე, განურჩევლ ცხოვრების ფერხთ მტვერში, იწყო ლოფა, როგორც ლეკვმა, რომ ჩუმ-ჩუმად აეწაპა მისი ნასუფრალის ნამცეცხე.

მაშინ მკაცრის ცხოვრების უფერული თვლები მეორე ადამიანს მიამტერდა.

- კუშტი, მაგრამ კეთილი იყო იგი.
- რას ითხოვ?
- არ, ვითხოვ, — ვეძიებ!
- რასა?

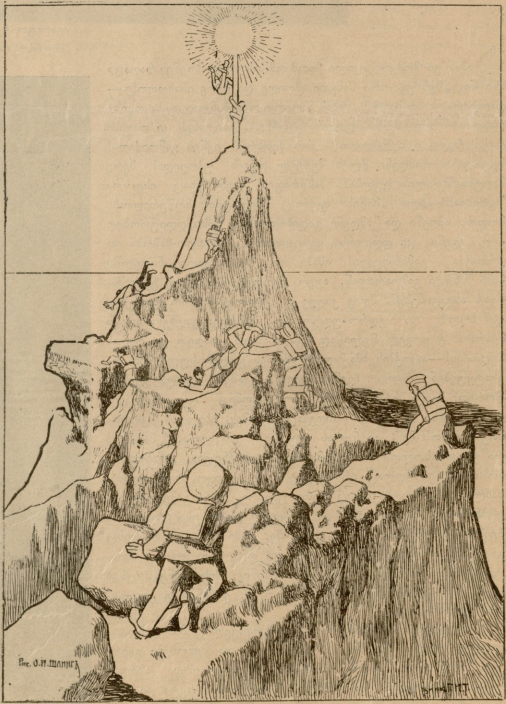
— სად არის სამართალი? მომეცი ეხლავე! დანარჩენს თვით მოვიპოვებ. ამ ხანად მხოლოდ სამართალი მინდა. დიღბან ველოდ მას, ველოდ მოთმინებით, შრომაში განვლილ დღეებ ჩემნი, შევსვენებლად, უსწრალოდ... მე ველოდ მას... მაგრამ ცნობა!.. სად არის სამართალი?

— ინემე! — მიუღო მუღღამილმა ცხოვრებამ.

ძაუგის ხარა.

სხვა და სხვა ამბები

და ჯდება ომები. სსკდმწიფიები უმეტესად სმუხდრო ხარჯს ეტანებან. ომები მიღარდებდა ჯდება. ნაბოლოინის ომებს მღუნდა შენდი მიღარდა ფრანკი. ამ ომებში დაღუპულა 1,750,000 ფრანკი, უკანმოუღვესი და ახლავარდა. სხვა სსკდმწიფიებიც ამ შორავ საფრანკეთს არ ჩამოუფრებებან. 1870 წლის ომი საფრანკეთს დაუჯდა 30 მიღარდა და 1870 წლიდან მოკიდებული ჟარის შესახავ დაუჯდათ საფრანკეთსა და გერმანიას 40 მიღარდა. ადელი წარმოსადგენია, რა ქინებას იხარჯება, წუთ გაფითავისქინება, რომ მიუღვ ვერძანს მშვიდობიანობის დროსაც კი ჟარის შესახავად მიღარდავი უნდა.

დაბრკოლება სწავლა-განათლების განსწე ჩვენში.

რედაქტორი-გამომცემელი ალ. ჯაბადაძე